

Drakflickan kapitel 34

Bidrag från Jemima Hammarlund
2009-11-30
Senast uppdaterad 2009-11-30

”Nu är det din tur”, pep Gröngöling uppfordrande till Alex. ”Du måste också dricka!”
 ”Jag?”
 Alex såg förvånad ut. ”Men jag har inte blivit förtrollad!”
 ”Alla behöver dricka ur kraftkällan då och då. Du behöver dessutom den styrkan för att orka med ert uppdrag.”
 ”Vilket uppdrag?”
 ”Det är er uppgift påminna människorna om Far. Ni måste sprida vidare allt det som jag berättat för er.”
 ”Men vi måste hitta Amiras pappa först”, invände Alex.
 ”Och dessutom skulle ingen lyssna på oss. Vi är bara barn.”
 ”Oroa dig inte. Far kommer att hjälpa er med allt. Så snart du har druckit ur källan ska vi visa er vägen dit. Följ ni bara den vägen tills den slutar kommer allt ordna sig till det bästa.”
 Alex nickade och fyllde sedan båda händerna ur kraftkällan och drack. Liksom Amira hade gjort kände han hur kraft strömmade in i hans kropp och alla de sorger och bekymmer han burit på så länge sjönk liksom undan och försvann. Med ens var han övertygad om att Gröngöling hade rätt, och han längtade efter att få komma till Far. Trollen passade också på att dricka innan de gick vidare. Nästan genast kom de fram till vägen, faktiskt bara ett stenkast från kraftkällan.
 ”Det är meningen att de som vandrar på vägen ska ha nära dit ifall de behöver dricka. Glöm inte att hålla ögonen öppna efter kraftkällor när ni själva går så att ni kan få ny kraft när ni blir trötta”, pep borgmästaren.
 ”Här har ni dessutom varsin ryggsäck med mat och annat ni kan behöva på färden.”
 ”Tack för allt ni gjort för oss”, sade Amira med tårar i ögonen.
 ”Ni har hjälpt oss så mycket, och vi har bara ställt till med oreda!”
 ”Det var så lite. Vi tjänar bara Far. Om du och Alex kan hjälpa Fars barn att minnas honom så är det belöning nog för oss!”
 ”Jag lovar! Vi ska inte svika ert förtroende.”
 Hon kramade ömt det lilla trollet. Sedan började barnen gå med trollens glada avskedsrop i öronen:
 ”Farväl! Vi ses igen! Lycka till! Bara följ vägen! Tappa inte modet!”
 Om vägen till Olycka varit bred och rak var den här vägen snarast en liten slingrig stig, men trots det kändes det väldigt bra att följa den. Även om det var svårt att finna fotfäste på sina ställen kunde de ta sig fram i ganska snabb takt. De fördrev tiden med att sjunga trollens vandringsvisor och timmarna bara flög iväg. Rätt var det var hade det blivit sen eftermiddag utan att barnen känt vare sig hunger, törst eller trötthet.
 ”Det måste vara på grund av kraftkällan”, trodde Amira och Alex höll med.
 ”Vilken tur att trollen hittade oss”, sade han sedan.
 ”Annars hade vi nog svultit ihjäl, tror du inte?”
 Amira nickade.
 ”Konstigt att Ärligs budbärare kände till vägen utan att veta att den ledde till Olycka.”
 ”Han kanske visste det”, sade Alex allvarligt.
 ”Han kanske bara utger sig för att vara budbärare till Ärlig. Tänk om det i stället är fienden som skickat honom!”
 Amira såg storögt på honom.
 ”Du har rätt!”
 utbrast hon.
 ”Vi har ju faktiskt inget bevis på att han talar sanning.”
 ”Men hur visste han i så fall att Gunhild hade sett dig och trollkarlen när hon plockade blommor? Och att Gunhild och Gabriel avslöjat för kungen vart vi var på väg?”
 funderade Alex vidare, men just som han sagt orden kände han en iskall kyla i magen.
 ”Tänk om det inte heller var sant...”
 ”Gunhild!”
 utbrast Amira med fasa i rösten.
 ”Vi bara lämnade henne och Gabriel! Vi litade så på budbäraren att vi övergav våra vänner!”
 Plötsligt saknade hon Gunhild intensivt. Alex lade handen på hennes arm.
 ”Vi vet ju inte säkert att det var så. Budbäraren kan ju ha talat sanning också, han kanske bara inte visste att stigen ledde till Olycka. Det är inte värt att bekymra sig om det innan vi vet sanningen. Det kommer att ordna sig när vi kommer till Far.”
 Men Amira kunde inte släppa misstanken när den väl börjat gro. Tänk om budbäraren verkligen hade lurat dem. I så fall hade hon och Alex lämnat sina bästa vänner utan någon som helst förklaring, och utan att säga adjö. Ville Far verkligen ha barn som betedde sig så? Barn som bråkade med sina pappor, lät sig förtrollas och lurades av fienden. Med ens försvann en del av glädjen som kraftkällan fyllt henne med.
 ”Vad är det där!”
 utbrast Alex plötsligt. Amira såg upp och såg vad det var han pekade på. En jättestore svart fågel kom flygande genom skogen rakt emot dem, och i näbben höll den något som såg ut som ett ihoprullat papper. När den kom närmare cirklade den några varv runt barnen och såg skarpt på dem med sina röda ögon innan den plötsligt släppte rullraket rakt framför de häpna barnen. Amira tog tveksamt upp pappret och rullade ut det.
 ”Det är ett brev”, sade hon förvånad.